

Arrest

nr. 244 376 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020, zitting waarop de zaak wordt uitgesteld tot de zitting van 13 oktober 2020 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 juli 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 juli 2009.

Op 17 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij 's Raads arrest nr. 60 649 van 29 april 2011 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2010.

Op 27 juli 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 18 juli 2019 werd het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeschreven met aanvullende informatie waaruit blijkt dat verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan van 7 maart 2016 tot 6 mei 2016.

Op 20 september 2019 werd door het Commissariaat-generaal een brief aan verzoeker verzonden, waarin hij wordt opgeroepen voor een gehoor op 11 oktober 2019, om de volgende redenen:

“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u bent teruggekeerd naar Afghanistan in 2016. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/5/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) (persoonlijk gedrag later wijst niet op reëel risico ernstige schade).

U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status. (...)”

Verzoeker werd gehoord op 11 oktober 2019.

Op 3 december 2019 werd een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Bar Belawut, district Jaji (Zazai) in de provincie Paktia.

U diende hier op 3 juli 2009 als niet- begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek tot internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde.

U behoort tot de Zazai clan, Pashtun etnie. U bent een soenniet. U bent de oudste zoon in een gezin van zes kinderen. Toen u vier jaar oud was, vluchtte u samen met uw ouders naar Peshawar, Pakistan, omwille van de gevechten in Afghanistan. U ging er gedurende vier jaren naar de Afghaanse school “Sayed Jalaluddin”. Uw vader werkte als taxibestuurder. U en uw familie kende nooit enig legaal verblijf in Pakistan. In de loop van het jaar 2002 keerden u en uw familie terug naar Bar Belawut in Afghanistan nadat het land van de Taliban bevrijd werd. Uw vader werkte opnieuw als taxibestuurder en werkte tevens op de landbouwgronden. U ging niet langer naar school in Afghanistan omwille van de onveilige situatie in de regio. Een tweetal jaren na uw terugkeer overleed uw vader een natuurlijke dood. Als oudste zoon in het gezin droeg u nu de verantwoordelijkheid voor het gezin. Een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan ontving u een dreigbrief van de Taliban waarin u werd aangemaand zich aan te sluiten om de “jihad” te dienen. Uit vrees te worden ingezet in een zelfmoordaanslag van de Taliban of gedwongen te worden om te vechten, ontvluchtte u kort hierna uw land van herkomst. Via Gardez ging u naar uw oom M. Z. in Kabul. Nadat een smokkelaar was gecontacteerd reisde u over land verder tot Europa. Uw route liep doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. U vroeg hier asiel aan op 3 juli 2009.

Op 17 november 2010 nam het CGVS inzake uw verzoek initieel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde recente herkomst uit Paktia waardoor de door u ingeroepen asielmotieven evenmin als aannemelijk konden worden beschouwd gezien deze onlosmakelijk verbonden waren aan uw beweerde regio van herkomst. Op 29 april 2011 oordeelde de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen echter dat uw herkomst uit Paktia evenwel als geloofwaardig diende te worden beschouwd en de RvV vernietigde de beslissing van het CGVS. Op 27 juli 2011 werd u door het CGVS de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd.

Op 9 juli 2019 bood u zich immers aan op uw gemeente met uw Afghaanse paspoort waaruit blijkt dat u naar Afghanistan terugkeerde in 2016. In uw Afghaanse paspoort werden stempels van uw in- en uitreis aan de Afghaanse grens aangebracht, met name van 7 maart 2016 tot 6 mei 2016.

Met het oog op de mogelijke heroverweging van uw beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 11 oktober 2019 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud.

U verklaart dat u naar Kabul in Afghanistan bent teruggekeerd om er uw huwelijk met de Afghaanse F. te regelen en om er een bezoek te brengen aan uw moeder die van de trap gevallen was.

U stelt dat u van 7 maart 2016 tot 6 mei 2016 steeds in Kabul bij uw neef Z. te Qalai Zaman Khan hebt verbleven. Tijdens uw verblijf aldaar regelde u van alles voor uw huwelijk en bracht u bezoek aan verwanten. Drie dagen voor uw vertrek naar België nam uw huwelijk plaats.

U verklaart dat u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden. U wist immers niet dat u niet mocht terugkeren naar Afghanistan en dacht dat men u op de luchthaven in Brussel wel zou tegenhouden indien dat niet toegelaten zou zijn geweest. U bent voorts al tien jaar in België en moest uw huwelijk regelen in Afghanistan. U wilde graag ook uw moeder zien die van de trap was gevallen. Bovendien kan u uw familie in Kabul financieel niet onderhouden en bestaat de reden nog waarom u eerder de status van subsidiaire bescherming kreeg.

Ter staving legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw originele Afghaanse paspoort en uw BIVR neer. Na het persoonlijk onderhoud maakt u op 15 oktober 2018 een kopie van uw Afghaanse huwelijksakte en een slecht leesbare vertaling ervan, een kopie van de taskara van uw echtgenote en een kopie van een foto van uw echtgenote in een bruidsjurk over aan het CGVS.

B. Motivering

Nadat het CGVS op 17 november 2010 initieel inzake uw verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd omdat geoordeeld werd dat u uw herkomst uit Bar Belawut aannemelijk maakte. Op 27 juli 2011 kreeg u de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat geconcludeerd diende te worden dat er in het district Jaji (Zazai) gelegen in de provincie Paktia een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u in maart 2016 bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 7 maart 2016 naar Afghanistan om vervolgens op 6 mei 2016 terug te keren naar België.

Bovenstaande werd vastgesteld op basis van de aangebrachte reisstempels in uw Afghaanse paspoort dat u op 9 juli 2019 neerlegde op de gemeente waar u hier verblijft. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 11 oktober 2019. Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de

verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de asielzoeker overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Het CGVS benadrukt hierbij dat u ten tijde van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zestien jaar oud was. Dit gegeven vormde een belangrijke overweging bij de beoordeling van een eventueel intern vluchtalternatief. Van een minderjarige kan aangenomen worden dat hij veel meer dan een volwassene afhankelijk zal zijn van steun van het familiaal netwerk, onder andere omwille van zijn specifieke noden en veel beperktere capaciteiten om zelfstandig te leven en in zijn levensonderhoud te voorzien. De leeftijd in combinatie met de specifieke aard van het familiaal netwerk in het beoogde hervestigingsgebied zijn belangrijke aspecten bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vluchtalternatief. Een dergelijke benadering bij de beoordeling van de eventuele toepassing van het concept ‘intern vluchtalternatief’ bij minderjarigen lag in lijn met de toenmalige UNHCR Eligibility Guidelines van september 2010. De geüpdatete Eligibility Guidelines van UNHCR van 30 augustus 2018 bevatten eenzelfde richtlijn.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 oktober 2019 verklaart u dat u in maart 2016 in het bezit van uw eigen Afghaanse paspoort per vliegtuig vanuit Brussel naar Kabul reisde. U hebt de gemeente van uw verblijf hier noch andere instanties geraadpleegd of u al dan niet toegelaten was deze reis te maken. U was van mening dat u de reis naar Afghanistan kon maken omdat uw verblijfstitel BIVR niet meer onder de status van subsidiaire bescherming viel. Bovendien, zo dacht u, zouden de Belgische immigratiediensten u toch wel tegengehouden op de luchthaven als u niet naar Afghanistan zou mogen gaan. U verklaart dat u naar Afghanistan besloot te gaan aangezien u al tien jaar in België verblijft en u uw huwelijk in Afghanistan wilde regelen op vraag van uw familie (CGVS, p. 3). U voegt er aan toe dat u ook uw moeder wilde zien omdat zij in Afghanistan van de trap gevallen was en zij haar rug gebroken had. U geeft toe dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan steeds in Kabul stad hebt verbleven bij uw neef Z., de zoon van uw paternale oom M. Z., te Qalai Zaman Khan (CGVS, pp.2, 4, 6, 8 en 9). Ook in uw voorgaande persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat uw oom M. Z. op die plaats woonachtig was (CGVS gehoorverslag, 11/11/2010, p. 10). Ondertussen is deze oom in Kabul overleden. U hebt Kabul niet verlaten toen u in Afghanistan was. Hoewel uw moeder, twee meerderjarige broers, uw meerderjarige zus en een minderjarige broer nog allen in Jaji (Zazai) te Paktia wonen, bracht u hen geen bezoek daar. Uw familie uit Jaji (Zazai) reist af en toe zelf naar Kabul, zoals voor de medische behandeling van uw moeder (CGVS, p. 7). Uw huwelijk met F., de dochter van Q. die een buurman is van uw maternale oom A. S. in Kabul (p. 6), nam drie dagen voor uw terugkeer naar België plaats, in Kabul. De regels van uw stam bepalen dat er enkel een feest voor de vrouwen thuis mag gehouden worden, er mag geen ceremonie meer zijn voor mannen wegens de hoge kostprijs. Voordien was u hoofdzakelijk bezig met formaliteiten rond uw nakend huwelijk. Zo bracht u een bezoek aan F. en haar familie in Kabul. U bezocht daarnaast andere verwanten in Kabul. U ging niet vaak buiten in Kabul, omdat u bang was voor moeilijkheden. U hebt echt geen moeilijkheden gehad, verklaart u hierbij (CGVS, Notities Persoonlijk Onderhoud van 11/10/19, p. 9).

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 11 oktober 2019 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul stad verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U verklaart immers zelf een familiaal netwerk te hebben in Kabul. U geeft toe van 7 maart 2016 tot 6 mei 2016 bij uw paternale neef Z. in Kabul te hebben verbleven. Ook uw maternale oom A. S. woont in Kabul, met name in Sar Shaheed, en hij werkt als taxibestuurder (CGVS, p.6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u Pashtu spreekt. U bent na uw aankomst in België als minderjarige naar school gegaan (zie persoonlijk onderhoud van 11 oktober 2010). Heden werkt u in een fabriek van Katoen Natie als arbeider. Voordien werkte u in een winkel en een andere fabriek in België. Gelet op uw verklaringen zoals eerder al uiteengezet beschikt u over een familiaal netwerk in Kabul, waar uw paternale neef, uw maternale oom en uw schoonfamilie woont. U hebt gedurende uw verblijf in Afghanistan steeds in Kabul verbleven. U haalt aan dat u allerlei zaken diende te regelen in Kabul voor uw huwelijk aldaar. Daarnaast bracht u ook bezoeken aan verwanten en uw schoonfamilie. Hierbij kan geconcludeerd worden dat Kabul geen vreemde plaats is voor u. U voegt er tevens aan toe dat uw familie uit Zazai (Jaji) eveneens naar Kabul komt voor medische afspraken.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Kabul via de luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling

van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u heden in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Dat u reeds meerdere jaren in België verblijft en werkt om zichzelf en ook uw familie in Zazai te onderhouden, houdt geen verband met criteria van het Vluchtelingenverdrag noch resorteert dit onder definitie subsidiaire bescherming. Uw bijkomende verklaring dat u zich niet kan hervestigen in Kabul omdat u het zich niet financieel kan veroorloven om uw familie in Kabul te onderhouden, doet niet ter zake. Uw moeder heeft immers steeds sinds uw aankomst in België met uw twee meerderjarige broers en uw minderjarige broer in Zazai gewoond. A., een neef van uw vader, bewerkt er de gronden van uw familie. Rekening hiermee houdend maakt u niet aannemelijk dat u bij uw eventuele terugkeer naar Kabul ook uw familie in Kabul dient te onderhouden. Gezien zij steeds in staat waren om hun dagelijkse leven in Zazai te leiden, kan er van uit worden gegaan dat dit niet anders zou zijn wanneer u zich in Kabul vestigt. Dat u heden gehuwd bent met een vrouw die ook woonachtig is in Kabul, is evenmin een afdoende reden waarom een terugkeer naar Kabul in uw hoofde niet mogelijk zou zijn. Dat de familie van uw echtgenote gevestigd is in deze stad, maakt uw terugkeer en hervestiging in Kabul eenvoudiger. Voorts bent u een volwassen en gezonde jongeman die diverse opleidingen genoten heeft op school in België. U kwam hier immers aan als minderjarige en uw leeftijd werd bepaald als zijnde zestien jaar bij uw aankomst. Alsook hebt u genoten van professionele opleidingen tijdens uw diverse tewerkstellingen in België. U verklaart immers in een tweetal fabrieken en in een winkel te hebben gewerkt in België. Daarbij kan besloten worden dat u minstens een basisopleiding hebt genoten op uw werkplaatsen hier om uw job naar behoren te kunnen uitoefenen. Daarnaast spreekt u Pashtu en hebt u voor uw komst naar België op andere plaatsen school gelopen. Besloten kan worden dat u zich tal van vaardigheden meester hebt gemaakt tijdens uw verblijf in België, waarvan u tevens in het dagelijkse leven in Kabul nuttig gebruik van kan maken. Voorts kan er van uit worden gegaan dat u via uw familiaal netwerk en eventuele andere kennissen in Kabul verder kan geholpen worden om bij een terugkeer naar Kabul op eigen benen te gaan staan en er een verder leven op te bouwen. Uw maternale oom is taxibestuurder en uw neef woont met zijn gezin ook in Kabul. Dit bevestigt dat uw dichte familie zonder noemenswaardige problemen in staat zijn om een dagelijks leven te leiden in Kabul. Hoewel begrip kan opgebracht worden dat u uw leven in België wilt opbouwen, geeft u geen concrete indicaties dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in België problemen dient te vrezen.

Dat u voorts zich niet kan hervestigen in Kabul omdat uw ingeroepen problemen met de taliban nog steeds bestaande zijn, is niet aannemelijk. Immers werden uw ingeroepen asielmotieven met betrekking tot uw problemen met de taliban door het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd, zoals ook uiteengezet werd door het CGVS in de motivering van de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming in uw verzoek.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Immers bevestigen deze louter uw terugkeer naar Afghanistan en uw huwelijk in Kabul. Geen van deze documenten tonen aan dat een hervestiging in Kabul in uw hoofde niet redelijk is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 55/5 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid*” (onder meer het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker vraagt om de beslissing waarin de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, te hervormen en voor recht te zeggen dat de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Op 23 januari 2020 laat verwerende partij een nota met opmerkingen aan de Raad geworden (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Op 14 september 2020 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element over: de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul City*” van 8 april 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Bevoegdheid

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Opheffing subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De bedoelde verandering in omstandigheden is ingrijpend en niet-voorbijgaand wanneer de factoren die aan het reëel risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, worden geacht duurzaam te zijn weggenomen (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C-175/08, *Salahadin Abdulla e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland*).

2.3.2.2. Op 27 juli 2011 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus heeft opgeheven in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker volgens de commissaris-generaal over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 14 oktober 2013 werd aan verzoeker immers de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat op dat ogenblik uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in het district Jaji (Zazai) in de provincie Paktia een reëel risico van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchterternatief aannemelijk werd geacht, onder meer rekening houdend met verzoekers minderjarigheid.

Hieruit blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in zijn regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds werd vastgesteld dat verzoeker zich niet aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

In de bestreden beslissing meent de commissaris-generaal dat verzoeker heden in de stad Kabul beschikt over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchterternatief. Dit gegeven wijst er volgens de commissaris-generaal op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee hem de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4° *juncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet heft de commissaris-generaal dan ook de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op.

2.3.2.3. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in de aanvullende nota als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de

veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2019 in de stad 1563 burgerslachtoffers (261 doden en 1302 gewonden) vielen ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKB betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren van de motieven van de bestreden beslissing en het poneren van een vrees voor vervolging, toont verzoeker geenszins aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet

actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 oktober 2019 verklaart u dat u in maart 2016 in het bezit van uw eigen Afghaanse paspoort per vliegtuig vanuit Brussel naar Kabul reisde. U hebt de gemeente van uw verblijf hier noch andere instanties geraadpleegd of u al dan niet toegelaten was deze reis te maken. U was van mening dat u de reis naar Afghanistan kon maken omdat uw verblijfstitel BIVR niet meer onder de status van subsidiaire bescherming viel. Bovendien, zo dacht u, zouden de Belgische immigratiediensten u toch wel tegengehouden op de luchthaven als u niet naar Afghanistan zou mogen gaan. U verklaart dat u naar Afghanistan besloot te gaan aangezien u al tien jaar in België verblijft en u uw huwelijk in Afghanistan wilde regelen op vraag van uw familie (CGVS, p. 3). U voegt er aan toe dat u ook uw moeder wilde zien omdat zij in Afghanistan van de trap gevallen was en zij haar rug gebroken had. U geeft toe dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan steeds in Kabul stad hebt verbleven bij uw neef Z., de zoon van uw paternale oom M. Z., te Qalai Zaman Khan (CGVS, pp.2, 4, 6, 8 en 9). Ook in uw voorgaande persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat uw oom M. Z. op die plaats woonachtig was (CGVS gehoorverslag, 11/11/2010, p. 10). Ondertussen is deze oom in Kabul overleden. U hebt Kabul niet verlaten toen u in Afghanistan was. Hoewel uw moeder, twee meerderjarige broers, uw meerderjarige zus en een minderjarige broer nog allen in Jaji (Zazai) te Paktia wonen, bracht u hen geen bezoek daar. Uw familie uit Jaji (Zazai) reist af en toe zelf naar Kabul, zoals voor de medische behandeling van uw moeder (CGVS, p. 7). Uw huwelijk met F., de dochter van Q. die een buurman is van uw maternale oom A. S. in Kabul (p. 6), nam drie dagen voor uw terugkeer naar België plaats, in Kabul. De regels van uw stam bepalen dat er enkel een feest voor de vrouwen thuis mag gehouden worden, er mag geen ceremonie meer zijn voor mannen wegens de hoge kostprijs. Voordien was u hoofdzakelijk bezig met formaliteiten rond uw nakend huwelijk. Zo bracht u een bezoek aan F. en haar familie in Kabul. U bezocht daarnaast andere verwanten in Kabul. U ging niet vaak buiten in Kabul, omdat u bang was voor moeilijkheden. U hebt echt geen moeilijkheden gehad, verklaart u hierbij (CGVS, Notities Persoonlijk Onderhoud van 11/10/19, p. 9).

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op 11 oktober 2019 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kabul stad verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U verklaart immers zelf een familiaal netwerk te hebben in Kabul. U geeft toe van 7 maart 2016 tot 6 mei 2016 bij uw paternale neef Z. in Kabul te hebben verbleven. Ook uw maternale oom A. S. woont in Kabul, met name in Sar Shaheed, en hij werkt als taxibestuurder (CGVS, p.6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u Pashtu spreekt. U bent na uw aankomst in België als minderjarige naar school gegaan (zie persoonlijk onderhoud van 11 oktober 2010). Heden werkt u in een fabriek van (...) als arbeider. Voordien werkte u in een winkel en een andere fabriek in België. Gelet op uw verklaringen zoals eerder al uiteengezet beschikt u over een familiaal netwerk in Kabul, waar uw paternale neef, uw maternale oom en uw schoonfamilie woont. U hebt gedurende uw verblijf in Afghanistan steeds in Kabul verbleven. U haalt aan dat u allerlei zaken diende te regelen in Kabul voor uw huwelijk aldaar. Daarnaast bracht u ook bezoeken aan verwanten en uw schoonfamilie. Hierbij kan geconcludeerd worden dat Kabul geen vreemde plaats is voor u. U voegt er tevens aan toe dat uw familie uit Zazai (Jaji) eveneens naar Kabul komt voor medische afspraken.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat een intern

vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.”

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog overwogen als volgt:

“Dat u reeds meerdere jaren in België verblijft en werkt om zichzelf en ook uw familie in Zazai te onderhouden, houdt geen verband met criteria van het Vluchtelingenverdrag noch ressorteert dit onder definitie subsidiaire bescherming. Uw bijkomende verklaring dat u zich niet kan hervestigen in Kabul omdat u het zich niet financieel kan veroorloven om uw familie in Kabul te onderhouden, doet niet ter zake. Uw moeder heeft immers steeds sinds uw aankomst in België met uw twee meerderjarige broers en uw minderjarige broer in Zazai gewoond. A., een neef van uw vader, bewerkt er de gronden van uw familie. Rekening hiermee houdend maakt u niet aannemelijk dat u bij uw eventuele terugkeer naar Kabul ook uw familie in Kabul dient te onderhouden. Gezien zij steeds in staat waren om hun dagelijkse leven in Zazai te leiden, kan er van uit worden gegaan dat dit niet anders zou zijn wanneer u zich in Kabul vestigt. Dat u heden gehuwd bent met een vrouw die ook woonachtig is in Kabul, is evenmin een afdoende reden waarom een terugkeer naar Kabul in uw hoofde niet mogelijk zou zijn. Dat de familie van uw echtgenote gevestigd is in deze stad, maakt uw terugkeer en hervestiging in Kabul eenvoudiger. Voorts bent u een volwassen en gezonde jongeman die diverse opleidingen genoten heeft op school in België. U kwam hier immers aan als minderjarige en uw leeftijd werd bepaald als zijnde zestien jaar bij uw aankomst. Alsook hebt u genoten van professionele opleidingen tijdens uw diverse tewerkstellingen in België. U verklaart immers in een tweetal fabrieken en in een winkel te hebben gewerkt in België. Daarbij kan besloten worden dat u minstens een basisopleiding hebt genoten op uw werkplaatsen hier om uw job naar behoren te kunnen uitoefenen. Daarnaast spreekt u Pashtu en hebt u voor uw komst naar België op andere plaatsen school gelopen. Besloten kan worden dat u zich tal van vaardigheden meester hebt gemaakt tijdens uw verblijf in België, waarvan u tevens in het dagelijkse leven in Kabul nuttig gebruik van kan maken. Voorts kan er van uit worden gegaan dat u via uw familiaal netwerk en eventuele andere kennissen in Kabul verder kan geholpen worden om bij een terugkeer naar Kabul op eigen benen te gaan staan en er een verder leven op te bouwen. Uw maternale oom is taxibestuurder en uw neef woont met zijn gezin ook in Kabul. Dit bevestigt dat uw dichte familie zonder noemenswaardige problemen in staat zijn om een dagelijks leven te leiden in Kabul. Hoewel begrip kan opgebracht worden dat u uw leven in België wilt opbouwen, geeft u geen concrete indicaties dat u ingeval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in België problemen dient te vrezen. Dat u voorts zich niet kan hervestigen in Kabul omdat uw ingeroepen problemen met de taliban nog steeds bestaande zijn, is niet aannemelijk. Immers werden uw ingeroepen asielmotieven met betrekking tot uw problemen met de taliban door het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd, zoals ook uiteengezet werd door het CGVS in de motivering van de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming in uw verzoek.”

In zoverre verzoeker opmerkt dat het voor teruggekeerden naar de stad Kabul bijzonder moeilijk is om een job te vinden en humanitaire hulp enkel beschikbaar is voor nieuwkomers, dat betaalbare huisvesting in Kabul niet te vinden is en hij gedwongen zal worden om in één van de 60 à 70 illegale vestigingen rond Kabul te verblijven waar de levensomstandigheden abominabel zijn, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Dit klemt des te meer daar uit de hiervoor geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan in 2016 in Kabul kon verblijven bij zijn neef Z., dat hij in de stad over een familiaal netwerk beschikt en dat hij een zekere werkervaring heeft opgebouwd, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, minstens tijdelijk, kan terugvallen op een familiaal netwerk, alsook zijn eigen werkervaring.

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij omwille van zijn jarenlange legaal verblijf in België door de Taliban en de Afghaanse maatschappij als welstellend aanzien zal worden en bijgevolg het slachtoffer kan worden van een ernstige graad van vervolging (bijvoorbeeld kidnapping), waartoe hij citeert uit het rapport "EASO. Country Guidance. Afghanistan Guidance note and common analysis" van juni 2019, dient erop gewezen dat uit het door verzoeker bijgebrachte rapport blijkt dat niet alle teruggekeerden blootstaan aan een risico op vervolging en dat er een individuele beoordeling dient te worden doorgevoerd waarbij rekening moet worden gehouden met verschillende individuele omstandigheden van de verzoeker (p. 74). Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot loutere hypothetische beweringen die hij geenszins concretiseert. De verwijzing naar een algemeen rapport, dat geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd of dat hij er een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 11 oktober 2019 geenszins enige melding van een vrees om als welstellend te worden aanzien en hierdoor een risico te lopen op een ernstige vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig en doet alleszins geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Zo verzoeker nog benadrukt dat hij sinds zijn 14 jaar in België heeft verbleven, hier school heeft gelopen en steeds heeft gewerkt, kan dienstig worden verwezen naar voormelde motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat deze elementen geen verband houden met de criteria die worden gesteld voor de erkenning als vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch met de definitie van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Zoals reeds eerder aangehaald werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de asielzoekers werd toegekend niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

Ten tijde van het nemen van de eerste beslissing van de commissaris-generaal d.d. 27 juli 2011 waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst was geenszins sprake van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. De omstandigheden zijn ondertussen dermate gewijzigd dat thans een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is in Kabul. Uit het geheel van verzoekers persoonlijke omstandigheden in samenhang met de voorgaande veiligheidsanalyse van de situatie in de stad Kabul blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid op een veilig en redelijk vestigingsalternatief een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord met het oog op een eventuele heroverweging van de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om mondeling op het nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus te reageren en

redenen aan te halen tot behoud van zijn status, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.2.6. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5 *juncto* artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op te heffen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET